

на знижені або взагалі відмовлятися від цього методу лікування.

Отже, ранніми доклінічними проявами токсичної дії кисню у хворих з гнійно-септичними ускладненнями при застосуванні гіпербаричної оксигенації є зростання рівня малонового альдегіду в еритроцитах, ступеня окиснювальної модифікації білків у плазмі, рівня іонів калію у плазмі крові, що свідчить про виснаження системи антиоксидантного захисту та активацію оксидантного стресу. Розроблена методика антиоксидантної терапії даларгіном з урахуванням стану оксидантно-антиоксидантної системи забезпечує профілактику ускладнень, пов'язаних з активацією вільнорадикального окиснення за умов застосування гіпербарооксії.

Нечитайло О.Ю.

КЛІНІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕБІГУ ЦУКРОВОГО ДІАБЕТУ У ХВОРИХ З ЙОГО ХІРУРГІЧНИМИ УСКЛАДНЕННЯМИ

Кафедра анестезіології та реаніматології

Буковинського державного медичного університету

Зростання захворюваності на цукровий діабет (ЦД) в Україні та світі визначає актуальність даної проблеми та привертає до неї увагу. За останні роки суттєво змінилися погляди на роль цукрового діабету в загальній патології людини. Від ізольованого порушення метаболізму ЦД перейшов у потужний фактор ризику хронічної патології багатьох органів і систем. У випадку хірургічних втручань та надання анестезіологічного супроводу наявність ЦД може різко змінити перебіг хвороби та привести до небажаних наслідків.

Загальновідомо, що перебіг і прогноз ЦД в значній мірі визначаються наявністю і ступенем проявів діабетичних ангіопатій. Одним із грізних ускладнень, яке часто є причиною глибокої інвалідизації та смертності хворих, вважається діабетична нефропатія. Діагностика цього ускладнення у ранні терміни є досить складною, а поява найчастішого діагностичного симптому – протеїнурії, вже свідчить про незворотні процеси у нирках, які важко піддаються лікуванню, навіть при компенсованому перебігу ЦД.

Метою роботи було обстежити хворих із ЦД у післяопераційному періоді та визначити вплив рівню гіперглікемії на перебіг післяопераційного періоду, кількість ускладнень та тривалість перебування у стаціонарі.

Обстежено 26 хворих із ЦД 2 типу, які перебували у післяопераційному періоді у ВРІТ. Хворим проводилося загальне клінічне обстеження, контролювалися у динаміці показники біохімічних досліджень біологічних рідин. Середній вік обстежених пацієнтів був 68,5 років, переважали чоловіки (65,4%). Тривалість цукрового діабету була переважно більше 10 років (57,7% хворих). Підвищений рівень цукру крові був зареєстрований при госпіталізації у 57,7% пацієнтів, в середньому він склав 8,56 ммоль/л (максимально 19,7 ммоль/л). Діурез у першу добу перебування у ВРІТ склав в середньому 1,34 літри, при об'ємі інфузійної терапії $2,3 \pm 0,15$ л.

Аналіз тривалості перебування у ВРІТ та загального лікарняного перебування в залежності від рівня глікемії у нашому дослідженні вказує на зворотну тенденцію ніж отриману бразильськими науковцями. Так пацієнти із підвищеним рівнем глюкози при госпіталізації в середньому перебували у ВРІТ 0,8 доби, а із нормальними показниками – 2,8 доби ($p=0,09$), більш тривалим у них був і загальний ліжкодень. В той же час, показник рівня білку у сечі відігравав більш важливу прогностичну роль – у пацієнтів з високим його рівнем спостерігалися нестабільні показники артеріального тиску, тривалість їх перебування у ВРІТ була вірогідно більшою, ніж у тих хто не мав протеїнурії - в середньому вони перебували 2,25 доби, а із нормальними показниками – 0,7 доби ($p<0,05$).

Отримані дані вказують на важливість стану нирок у хворих із хірургічними ускладненнями ЦД, наявність діабетичної нефропатії є прогностично несприятливою ознакою.

Петринич В.В.

ДИНАМІКА ЗМІН ПОВЕДІНКОВИХ РЕАКЦІЙ У СТАТЕВОЗРІЛИХ ЩУРІВ ПРИ СВИНЦЕВІЙ ІНТОКСИКАЦІЇ ЗАЛЕЖНО ВІД ШВИДКОСТІ АЦЕТИЛЮВАННЯ

Кафедра анестезіології та реаніматології

Буковинський державний медичний університет

Мета дослідження - експериментально дослідити в динаміці особливості змін структури поведінкових реакцій в статевозрілих щурів при свинцевій інтоксикації залежно

від швидкості ацетилювання.

Експерименти проведено на білих конвенційних аутбредних статевозрілих щурах-самцях, які знаходились на повноцінному раціоні віварію. Для визначення ацетилюючої здатності тваринам внутрішньоочеревинно вводили водну суспензію амідопірину з розрахунку 20 мг/кг. Упродовж трьох годин у тварин збирали сечу, в якій визначали активність 4-аміноантипірину та N-ацетил-4-аміноантипірину. За кількістю виділених з сечею метаболітів дослідних тварин було розділено на дві групи: „швидкі” та „повільні” ацетилятори. Свинцеву інтоксикацію моделювали шляхом щоденного внутрішньоочеревинного введення тваринам свинцю ацетату в дозі 15,5 мг/кг (1/16 ДЛ₅₀) впродовж 28 діб. Контролем слугувала інтактна група тварин, яким внутрішньоочеревинно вводили водопровідну воду.

До початку експерименту та в динаміці інтоксикації (на 7, 14, 21 та 28 добу) у тварин вивчали поведінкові реакції тварин у “відкритому полі”. Тривалість спостережень за кожною твариною – 3 хв. Оцінку різниці сукупностей вибірки проводили, використовуючи t-критерій Стьюдента. Відмінність між вибірками вважалася статистично вірогідною при $p < 0,05$.

При введенні щурам ацетату свинцю в дозі 1/16 ДЛ₅₀ вірогідне зменшення показників поведінкових реакцій дослідних тварин спостерігали з 7 доби експерименту. Так, показники вертикальної рухової активності (ВРА) почали вірогідно змінюватись вже після 7-кратного введення ацетату свинцю в дозі 1/16 ДЛ₅₀. Їх зниження у швидких ацетиляторів порівняно з тваринами контрольної групи становило 20,63 %. На 14 добу ВРА знизилась на 39,97 % у швидких тварин та на 37,05 % у повільних. Після 21 доби ВРА відповідно знизилась на 54,20 % та 47,14 %, досягнувши максимуму зниження на 63,83 % та 59,48 % до кінця експерименту.

Горизонтальна рухова активність (ГРА) на 14 добу експерименту вірогідно знизилась на 22,39 % у швидких ацетиляторів та на 19,83 % – у повільних. На 21 добу відзначали зниження ГРА відповідно на 24,19 % та 23,07 %, на 28 добу – на 31,76% та 28,34 %.

Норковий рефлекс (НР) знизився на 15,65 % тільки у тварин зі швидким типом ацетилювання на 28 добу. Вірогідних змін емоційної реактивності при введенні щурам ацетату свинцю в дозі 1/16 ДЛ₅₀ протягом всього експерименту не спостерігалось.

Інтегральний показник активності (ІПА) після 14-кратного введення ксенобіотика у „швидких” та „повільних” щурів вірогідно знизилась на 20,83 % та 17,29 % відповідно. До 21 доби експерименту він знизився відповідно на 24,80 % та 23,32 %. На 28 добу експерименту показники ІПА знизились на 31,67 % та 28,16 % у тварин з швидким та повільним типом ацетилювання відповідно.

Отже, зниження поведінкових реакцій за показниками горизонтальної та вертикальної рухової активності, інтегральної поведінкової активності більш виражене у щурів зі швидким типом ацетилювання.

Ротар В.І., Ротар О.В.

ВПЛИВ L-ЛІЗИНА ЕСЦЕНАТУ НА СТРУКТУРУ І ПРОНИКЛИВІСТЬ КИШКОВОГО БАР'ЄРУ ПРИ ГОСТРОМУ ПАНКРЕАТИТІ

Кафедра анестезіології і реаніматології

Буковинський державний медичний університет

При гострому панкреатиті розвивається гіпоперфузія й ішемія тонкої і товстої кишок, що супроводжується порушенням кишкового бар'єру і міграцією патогенних бактерій і токсинів у внутрішнє середовище, екстравазацією рідини в органи черевної порожнини. Масивна інфузія рідини дозволяє швидко стабілізувати системну гемодинаміку. Поряд із цим зміни основних елементів слизового бар'єру і їх роль у розвитку ускладнень при гострому панкреатиті практично не вивчені, не вирішена проблема стабілізації кишкової проникливості для рідини і патогенних бактерій фармакологічними засобами.

Мета роботи - вивчити зміни і вплив L-лізіна есценату на структуру кишкового бар'єру і проникливість слизової тонкої кишки при гострому експериментальному панкреатиті. Робота експериментальна, виконана на білих щурах. Під загальною анестезією каліпсолом проводили індукцію гострого експериментального панкреатиту (ГЕП) L-аргініном за методом Негуї Р. L. Експериментальні тварини розподілені на дві групи: I група - 24 тварини з гострим панкреатитом, II група – 24 тварини, яким після індукції ГЕП вводили в ЧП L-лізіна есценату із розрахунку 0,15 мг/кг два рази на добу. Тварин виводили з експерименту через 6,12,24.48 год шляхом передозування тіопентала натрію. Проводили